

der strækker sig videst, er den, der holder mest paa sin Værdighed.

Gulstein: Naar jeg siger, jeg beklager, at det ikke havde været os muligt nu at gaa ind paa den Endring, som er foretagen i det andet Thing, men at vi have stillet et Endringsforslag for at føre Lovforslaget tilbage i den Skikkelse, vi vedtog i Formiddags, saa har jeg noget nær det samme Motiv som det ærede Medlem, der talte fra den anden Side, og jeg beklager det særlig, fordi Tiden er saa knap, at det neppe kan antages, at der bliver nogen Mulighed for at faae dette Forslag i Fællesudvalg; thi under andre Forhold, hvis der var levet Thinget saa rundelig Tid, at det med No kunde forhandle, saa vilde jeg ikke opgive Haabet om, at vi kunde komme til et Resultat. Det er den knappe Tid, der er levet os, som er den virkelige Grund til, at et Forsøg strander, som maasse kunde være til Gavn; men jeg maa gjentage, at, saaledes som Forslaget nu er kommen til os, saa er det ikke saa udfyldigt, som ærede Herrer fra den anden Side synes at ville give det Karakteren af; thi Et af Lo: Enten ligger der i Virkeligheden ikke Andet i Forslaget end, hvad jeg vil kalde en Udtrykkelse i Lovsform af, hvad vi allerede have forudsat, faktisk vilde ske, eller der ligger noget Mere deri. Dersom dette Forslag nemlig ikke bevirker Andet, end blot at enkelte eller et Par enkelte Poster, som man ikke ønsker, at Ministeriet skulde benytte til Udgift, ikke komme til Udbetaling, saa siger jeg, saa forstaaet jeg ikke Forslaget, saa er det fuldstændigt overflødig. Det er klart, at efter den Udtalelse, som fremkom her igaar, saavel fra den høitærede Minister, som fra vor Side, idet vi ganske vist ikke erklærede, at de Poster ikke maatte benyttes, men sagde, at de ikke behøvede at benyttes, saa er der ingen Grund til Frygt i saa Henseende. Det forekommer os derfor, at der er Mulighed for, at Forslaget kan have en dybere Betydning. Man kan ikke ganske holde den Tanke borte, at det muligvis kunde medføre, hvis dette Forslag blev vedtaget, at vi da i Virkeligheden i Lovsform gav en midlertidig Bevilling, der maasse kunde falde sammen med den provisoriske Lov. Sagen er nemlig den, vi vide ikke i dette Dieblis, hvad det er for Arbejder, som ikke ere paabegyndte eller ikke ere forberedte; dersom vi vidste det, saa var der dog Mulighed for, at vi kunne dømme kla-

vere i denne Sag, end vi nu kunne. Dette kan vedrøre en Mængde Arbejder paa Finantsloven, ikke blot dem, som ikke findes paa den provisoriske Lov, men ogsaa en stor Del af de Arbejder, der findes paa den provisoriske Lov; i saa Tilfælde vilde Forslaget efter min Opfattelse virke i høj Grad forstyrrende i den hele Forvaltning, og det undrer mig, at et saadant Forslag kunde komme frem, og jeg forstaaer ikke, at Regjeringen kan gaa ind paa Forslaget. Men der er en anden Sandsynlighed, som ligger nærmere, nemlig den, at i Virkeligheden er der ikke andre Arbejder end netop de Arbejder, som findes ifølge vort Forslag, udover hvad der staaar i den provisoriske Lov. De Arbejder vilde standses, og i saa Tilfælde vil altsaa dette Lovforslags Vedtagelse medføre, at der her i Thinget blev givet en Bevilling, der fuldstændig faldt sammen med den provisoriske Lov, og det en Bevilling; vel at mærke i Lovsform. Det ærede Medlem sagde: De Herrer have erklæret, at de ikke ventede, at saadanne Udgifter skulde afholdes fra Regjeringens Side, og Regjeringens Side sig fritagen for at afholde dem; altsaa bliver Resultatet paa den Maade det samme. Men jeg maa bede det ærede Medlem erindre, at der er stor Forskjel paa, om man i Lovsform giver en Bevilling, der gaar langt ud over den provisoriske Lovs Grænser, og som dog faktisk ikke bliver udført, fordi det ikke fordeses fra vor Side, og saa, om man i Lovsform giver en Bevilling, hvori man gennem selve Loven forbyder, at Udgifter blive afholdte til Arbejder og Foranstaltninger, der ikke ere hjemlede ved den provisoriske Lov; thi saa kommer man i Lovsform til at give en Bevilling, der fuldstændig falder sammen med den provisoriske Lov. Det er det, vi ikke kunne, og det er det, vi igaar erklærede, at vi paa ingen mulig Maade kunde gaa til. Ja, dersom der havde været tilstrækkelig Tid, saa kunde vi have undersøgt denne Sag, saa havde der været Mulighed for, at Forhandlinger mellem Thingene i Fællesudvalg havde ført til et Resultat — jeg vilde sætte megen Pris derpaa, det har jeg aldrig gjort nogen Hemmelighed af. — Men naar Tiden er saa knap, at man saa skulde tage dette Forslag uden at kunne klare for os, hvad der ligger deri, det kunne de Herrer ikke forlange. Det kan være, at vi derigennem ikke vedtage Andet, end hvad vi kunne staa ved; men det kan ogsaa være, at vi uden i Virkeligheden at vide eller ville det, komme til at tage et Forslag, som netop er det Forslag,